

OLIVIA HILL

**Moord onder
de magnolia's**

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440431

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met

Uitgeverij Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Olivia Hill

Tekstredactie: Jen Minkman, Marieke Veringa & Britt Zwijnenberg

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

‘Volgens mijn routepanner ben ik er bijna.’ Georgia kreunde inwendig. ‘Het is niet dat ik geen zin heb om weer terug naar Pebble Beach te gaan...’ Ze zweeg even en staarde naar de telefoon in haar carkit. ‘Ik had het alleen graag op mijn eigen voorwaarden gedaan.’

‘Dat begrijp ik.’ De lieve stem van haar zus Virginia galmde door de auto. ‘Maar mam heeft ons nu echt nodig.’

‘Ik weet het, Vi.’ Georgia gaf wat extra gas en draaide de snelweg af. ‘Ik ben in elk geval blij dat ik een eigen huisje heb kunnen huren.’

‘Ja, jij wel.’ Nu was het Virginia’s beurt om te kreunen. ‘Ik moet bij pa en ma in huis.’

‘Mijn aanbod staat nog steeds. Je bent welkom om bij me in te trekken.’

‘Ik zal erover nadenken. Je ziet me over een paar dagen.’ Virginia maakte wat kusgeluidjes in de telefoon en hing toen op.

‘Ja, tot over een paar dagen.’ Georgia keek verloren naar haar mobieltje. Ineens was het wel erg stil in haar auto. Vooral nu het donker was geworden buiten. Ze draaide de radio aan en sloeg linksaf de provinciale weg op. ‘Terug

naar Pebble Beach,' mompelde ze tegen zichzelf. Dat ze terugging naar het kleine dorpje aan de Atlantische Oceaan was tot daaraantoe, maar ze ging echt niet in huis wonen, vooral niet nu hun vader ziek was. Ze wilde er zijn voor hem en voor haar moeder, maar ze hoefde niet op de eerste rij te zitten. Het huis dat ze kon huren lag niet ver bij haar ouderlijk huis vandaan. Dus als ze haar nodig hadden, was ze er binnen een paar minuten. Daarbij woonde haar broer Dakota nog steeds bij hun ouders in en kwam Virginia ook naar huis, dus ze stond er gelukkig niet alleen voor.

Georgia dimde haar grote lichten en reed het kleine dorpje in, wat zijn naam te danken had aan het kiezelstrand waaraan het gevestigd was. Erg veel huizen stonden er niet. Als het er vijftig waren, was dat al veel. Ze had dan ook wel heel veel geluk gehad dat ze het huis van Stumpy kon huren. Die man had haar vroeger behoorlijk wat schrik aangejaagd. Zijn houten been en zwarte baard hadden hem op een piraat doen lijken en Georgia hield niet van dingen die uit de zee kwamen. Sterker nog, ze hield niet eens van de zee zelf. Het sterke water was bijna net zo eng als ouwe Stumpy geweest was.

De man was een paar maanden geleden over-

leden en dat was dan ook de reden waarom zijn huis leeg was komen te staan. Ze hoopte maar dat hij niet bij haar kwam spoken. Georgia rilde even. Daar had ze beter niet over na kunnen denken. Ze zou nu vast geen oog meer dichtdoen.

Toen ze de smalle straat inreed die naar zijn enigszins afgelegen huis leidde, schrok ze op van de rode en blauwe zwaailichten die de omgeving oplichtten. ‘Wat krijgen we nou..?’

Ze knipperde een paar keer met haar ogen, om er zeker van te zijn dat ze zich het niet inbeeldde en parkeerde haar wagen toen langs de kant van de weg. Een lange gestalte kwam direct haar kant op en scheen haar met een zaklamp in het gezicht, nog voor ze uit haar auto kon stappen.

Hij klopte op haar raam en gebaarde haar het raam te laten zakken. Ze deed wat hij van haar verwachtte. ‘Wat is de reden dat u hier bent?’

‘Ik, uhm –’

De man, die een agent bleek te zijn, liet haar niet eens uitspreken en viel haar in de rede. ‘Kunt u zich identificeren?’

‘Ja, dat kan ik wel.’ Een beetje gelaten en verward pakte ze haar portemonnee uit haar

tasje. ‘Wat is hier aan de hand?’

‘Dat is niets waar u zich druk over hoeft te maken.’ Hij pakte haar ID-kaart aan en scheen met zijn lamp erop. ‘Georgia?’ De zaklamp verblindde haar weer. ‘Wat doe jij nou hier?’

‘Sorry?’ Georgia legde haar hand voor haar ogen en probeerde de man achter de lichtstraal te bekijken. Kende hij haar dan? ‘Kun je misschien..?’ Ze gebaarde hem de lamp te laten zakken.

‘O. Ja, sorry.’ Het licht van de zaklamp verdween uit haar gezicht en toen kon ze hem eindelijk beter bekijken. Als hij háár kende, dan moest zij toch ook wel weten wie hij was? Erg veel bekends zag ze echter niet, vooral niet nu zijn gezicht maar half verlicht was en de rest verstopt zat onder de schaduwrand van zijn hoed. Het was zo aan zijn strakke kaaklijn te zien een knappe vent, dus als ze hem gekend had, dan had ze hem vast wel onthouden. Ze pakte haar ID-kaart weer aan en keek naar de rood-en-blauwe lichten achter hem. Ze bedacht zich dat er wel belangrijkere zaken waren dan de kerel naast haar wagen. ‘Ik heb dit huis gehuurd voor de aankomende drie maanden.’

‘Dan heb ik helaas slecht nieuws voor je. Je kunt er nu niet in.’

‘Ja, lekker dan.’ Ze wilde haar portier openen en uitstappen, maar werd door de agent tegengehouden.

‘Ik moet je verzoeken om te draaien en terug te gaan naar waar je vandaan komt.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Naar New York? Heb je enig idee hoelang ik in deze wagen gezeten heb? Het is al avond, ik ga echt niet helemaal terugrijden nu. Daarbij heb ik betaald voor dit huis, dus wil ik erin.’

‘Dan kan je vast wel overnachten in de B&B van je ouders.’

Georgia fronste. Hij wist dus wie ze was én wie haar ouders waren... Maar wie was hij dan en waarom deed hij zo irritant?’

‘Ik wil weten wat er aan de hand is. Ik ga helemaal nergens heen, voordat je me dat verteld hebt, agent...?’ Ze keek hem strak aan en wachtte tot hij zichzelf ook zou identificeren.

‘Georgia,’ zuchtte hij. ‘Ik kan hier nu niets voor je doen. Ik weet zeker dat je ouders je met open armen zullen ontvangen.’

Grr... Deze kerel maakte haar toch al vermoede brein aan het koken. Hij praatte tegen haar alsof ze een bekende van hem was en hij leek het niet nodig te vinden zich aan haar voor te stellen, of haar te vertellen wat er aan

de hand was bij haar tijdelijke huis. ‘Mag ik je badge zien?’ Ze kneep haar ogen samen en tuurde hem vals aan. ‘Zo niet, dan is het Miss Clark voor jou.’

‘Sheriff!’ In de verte riep een agent die voorbij de zwaailichten stond. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Niets, deze mevrouw heeft de verkeerde afslag genomen. Ik wijs haar alleen even de weg,’ riep de sheriff over zijn schouder. Hij draaide zich weer terug naar haar raam en boog zich voorover terwijl hij met een brede grijns zijn badge door het raam stak. ‘Sheriff Haruki Yoshiro, tot uw dienst.’

Haruki lichtte zijn hoed een stukje op, zodat Georgia de rest van zijn gezicht ook zien kon. Hij wenste dat hij een foto van haar had kunnen maken toen ze hem eindelijk herkende. Het was jaren geleden dat hij haar had gezien. Ze was flink veranderd, en niet in negatieve zin. Haar ravenzwarte haren, die ze vroeger altijd in een pluizige paardenstaart gedragen had, hingen nu in speelse krullen langs haar slanke gezicht. Haar jukbeenderen, die vroeger onder een dun laagje babyvet gezeten hadden, staken charmant naar voren en haar hazelnootkleurige ogen die drie slagen groter leken dan hij zich kon herinneren, blonken in het roodblauwe zwaailicht van de politiewagens achter hem.

‘Haruki?’ Haar volle lippen bleven een stukje van elkaar vandaan staan nadat ze zijn naam uitgesproken had. Hij kon niet precies raden wat ze nu dacht. Wilde ze hem vermoorden, omdat hij haar vroeger zo enorm gekwetst had? Of was ze verrast te zien dat hij nu naast haar dure wagen stond? Wat het ook was, hij zorgde er in elk geval voor dat ze haar deur niet open

zou maken. Voor zijn eigen veiligheid en voor de hare. Ze leek hem een taaie, maar ze hoefde niet te zien wat er onder de magnolia's verschoolen lag. Zelf had hij dat liever ook niet gezien. Dat beeld zou hem vast nog een poos blijven najagen.

Haruki zette zijn hoed weer goed op en stopte zijn badge terug. 'Ik moet je nu echt verzoeken om te draaien. Kom morgen maar even langs bij het politiebureau, dan weet ik zelf waarschijnlijk ook meer.'

Georgia kreunde en startte de motor van haar wagen. 'Prima, maar morgen wil ik mijn huis in.'

'Dat zullen we morgen wel bekijken.' Hij klopte op het dak van haar auto, wat haar even aan het schrikken leek te maken en tikte tegen de rand van zijn hoed toen ze bij hem vandaan reed. Vroeger had hij het een lange tijd grappig gevonden als ze boos werd, maar dat was in de tijd dat ze nog kinderen waren. Nu was hij oprecht een beetje bang voor haar. Zo te zien was ze nog altijd boos op hem.

'Wat was dat nou allemaal?' Zijn deputy, Scott, keek hem vragend aan toen hij teruggelopen was naar het plaats delict.

'Niets.' Haruki rechtte zijn rug en staarde